

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 125.756 van 27 november 2003
in de zaak A. 139.640/VII-30.384.**

In zake : 1. Herman VAN THILLO,
 2. August GOETSCHALCKX,
 die woonplaats kiezen bij
 Advocaat R. HENS,
 kantoor houdende te BRASSCHAAT,
 Bredabaan 161, b1.

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat B. BRONDERS,
kantoor houdende te OOSTENDE,
E. Beernaertstraat 106.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Herman VAN THILLO en August GOETSCHALCKX op 26 juli 2003 hebben ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van :

"een gedeeltelijke inhoud van het besluit dd. 23 mei 2003 van de Vlaamse Minister van Leefmilieu en Landbouw waarbij het beroep aangetekend door de Vlaamse Landmaatschappij, afdeling Herentals-Mestbank, Cardijnlaan 1, 2200 Herentals, tegen het besluit nr. MLAV1/010-330/LDS/AK/GM van 7 november 2002 van de Bestendige Deputatie van de Provincieraad van Antwerpen, houdende het gedeeltelijk verlenen van de vergunning aan de heer August GOETSCHALCKX, Terbeeksestraat 75, 2321 Hoogstraten (Meer) en aan verzoeker, om een varkensbedrijf, gelegen te 2321 Hoogstraten (Meer), Terbeeksestraat 73a op de kadastrale percelen, afdeling 3, sectie E, nrs. 843/E, 843/F, 843/G, 843/L verder te exploiteren en te veranderen alsook aktename van de in de derde klasse ingedeelde onderdelen van de inrichting gegrond werd verklaard (...) in zoverre het bestreden besluit van de Bestendige Deputatie heeft gestatueerd en beslist :

'2° Artikel 1, § 3 van het bestreden besluit wordt vervangen door wat volgt :
'§ 3. Aan de heer August GOETSCHALCKX wonende te 2321 Hoogstraten (Meer) Terbeeksestraat 75 en aan de heer Herman VAN THILLO wonende Terbeeksestraat 73a te 2321 Hoogstraten (Meer), wordt de milieuvergunning geweigerd om een varkensbedrijf, gelegen Terbeeksestraat 73a te 2321 Hoogstraten (Meer), op de kadastrale percelen, afdeling 3, sectie E, nrs. 843/E, 843/F, 843/G, 843/K, 843/L, te veranderen omvattende :

- wijziging door :
 - omvorming van 3.500 varkens en 16.000 leghennen tot 3.907 varkens, zijnde 520 zeugen, 2 beren, en 3.385 gebruiksvarkens;
 - verplaatsing van de varkens binnen bestaande stallen, zodat de dieren als volgt verdeeld zijn :
 - stal 1 : 203 zeugen en 393 andere varkens
 - stal 2 : 896 andere varkens
 - stal 3 : 207 andere varkens
 - stal 4 : biggen jonger dan 10 weken
 - stal 5 : 317 zeugen, 97 andere varkens en 2 beren
 - stal 6 : 1.008 andere varkens
 - stal 7 : 784 andere varkens
- uitbreiding van :
 - de mestopslag boven de 7.688 m³
 - het opgepompt debiet van de grondwaterwinning boven de 22 m³/dag en 8.000 m³/jaar";

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 30 september 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 23 oktober 2003;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat H. BUELENS die, loco Advocaat R. HENS verschijnt voor verzoekers, en van Advocaat V. VAN DE KEERE die, loco Advocaat B. BRONDERS verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoekers exploiteren een landbouwbedrijf te Hoogstraten.

1.2. Op 30 april 1992 dienen verzoekers de vergunningsaanvraag in om een varkenshouderij gelegen te Hoogstraten (Meer) aan de Terbeeksestraat 73a verder in bedrijf te houden en te veranderen door wijziging en uitbreiding. Wat de dieren aangaat betreft de wijziging :

- de samenvoeging van de vergunningen op naam van beide verzoekers tot één vergunning;
- de omvorming van 5.580 gebruiksvarkens en 320 zeugen tot 5.100 gebruiksvarkens, 525 zeugen en 4 beren;
- de verplaatsing van de varkens binnen de bestaande stallen.

1.3. Tijdens de vergunningsprocedure in eerste aanleg wordt het voorwerp van de aanvraag evenwel gewijzigd. In de aanvraag wordt afstand gedaan van 2.400 varkens, doch anderzijds wordt de omvorming gevraagd van 16.000 legkippen naar 900 mestvarkens. In concreto wordt wat de dieren aantallen betreft een omvorming gevraagd van 3.500 varkens en 16.000 leghennen tot 3.907 varkens, zijnde 3.385 gebruiksvarkens, 520 zeugen en 2 beren.

1.4. Op 7 november 2002 willicht de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen de gewijzigde vergunningsaanvraag in, en neemt zij tevens akte van een aantal klasse 3 inrichtingen.

1.5. Op 18 december 2002 tekent de Vlaamse Landmaatschappij beroep aan tegen dit vergunningsbesluit. Het beroepschrift werd ontvangen op 24 december 2002. Betoogd wordt dat de vergunning voor het pluimvee van rechtswege vervallen is vermits sinds 1996 geen pluimvee meer wordt gehouden. Bovendien was de aanvraag voor de omvorming van het pluimvee naar varkens niet in de oorspronkelijke aanvraag opgenomen en dus ook niet onderworpen aan het openbaar onderzoek. De Vlaamse Landmaatschappij stelt dat er een stijging is van de vergunde mestproductie, hetgeen strijdig is met de bepalingen van het mestdecreet.

1.6. Nadat in het kader van de beroepsprocedure een aantal adviezen werden uitgebracht, wordt op 23 mei 2003 de thans bestreden beslissing genomen. Het beroep van de Vlaamse Landmaatschappij wordt gegrond verklaard;

2.1. Overwegende dat verzoekers betogen dat zij na correspondentie bij telefax van 24 juni 2003 een kopie van de bestreden beslissing ontvingen, doch dat zij nooit een aangetekende kennisgeving per post hebben ontvangen; dat zij er op wijzen dat de beslissing binnen de vijf maanden na ontvangst van het beroep moest zijn genomen, en dan binnen de tien dagen moet worden betekend, dat zij hun vordering tot schorsing instellen onder het uitdrukkelijk voorbehoud dat bewezen en aangetoond kan worden dat het bestreden besluit op wettelijke wijze en overeenkomstig en binnen de termijnen van artikel 52 van Vlare I werd genomen en bekendgemaakt;

2.2. Overwegende dat uit het administratief dossier blijkt dat het beroep van de Vlaamse Landmaatschappij werd ontvangen op 24 december 2002, zoals verzoekers zelf aangeven; dat de bestreden beslissing binnen de vijf maanden na ontvangst van het beroep diende te worden genomen, dus uiterlijk op 24 mei 2003; dat in casu de bestreden beslissing werd genomen op 23 mei 2003, dus binnen de voorgeschreven termijn; dat de bestreden beslissing aan Herman VAN THILLO, eerste verzoeker, werd betekend met een aangetekend schrijven van 28 mei 2003, dus binnen de voorgeschreven termijn van tien dagen;

3. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de nietigverklaring van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1.1. Overwegende dat verzoekers een eerste middel nemen "uit de schending van artikel 28, §1, 3° van het milieuvergunningsdecreet, artikel 46 Vlare I, artikel 33ter, §1, 1°, c) van het decreet dd. 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen, evenals de schending van de motiveringsplicht, het algemene zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel"; dat zij in essentie betogen dat de verwerende partij ten

onrechte besliste dat de vergunning voor de 16.000 legkippen vervallen is, dat in het bestreden besluit nergens wordt gesteld dat de kwestieuze inrichting niet gedurende twee jaar zou zijn geëxploiteerd, dat de overwegingen in de bestreden beslissing die betrekking hebben op het verval van de vergunning de terzake geldende wettelijke bepalingen miskennen, dat artikel 28, §1, 3°, van het milieuvergunningsdecreet en artikel 46 van Vlarem I bepalen dat de milieuvergunning vervalt indien de inrichting gedurende twee opeenvolgende jaren niet werd geëxploiteerd, dat onder "exploitatie" luidens artikel 2, 2° van het milieuvergunningsdecreet onder meer moet worden verstaan het in stand houden van een inrichting, dat uit de feitelijke uiteenzetting die zij gaven genoegzaam blijkt dat zij er alles aan deden om de inrichting in stand te houden, dat in 1995 tweede verzoeker een milieuvergunningsaanvraag indiende voor de omvorming van 16.000 vergunde legkippen naar 900 varkens, dat naar aanleiding van een discussie omtrent het aantal vergunde varkens op de inrichting de aanvraag werd afgewezen, maar dat over de omvorming nooit een uitspraak werd gedaan, terwijl over het vergund zijn van de 16.000 legkippen geen betwisting bestond, dat de Vlaamse minister van leefmilieu op 18 november 1996 de vergunning weigerde, en dat daartegen een annulatieberoep werd ingesteld bij de Raad van State, dat door dit beroep de jure het nodige werd gedaan voor de instandhouding van de inrichting, dat immers bij vernietiging van het weigeringsbesluit opnieuw uitspraak zal moeten worden gedaan over de omvorming van legkippen naar varkens, dat aldus de inrichting tot op heden wel degelijk in stand wordt gehouden, dat nog steeds de mogelijkheid bestaat dat over de omvorming van 16.000 vergunde legkippen naar 900 varkens nog een beslissing dient te worden genomen en dat de vergunning dus niet als vervallen kan worden beschouwd; dat verzoekers nog stellen dat er sprake is van een bedrijfseigen reden waarom er geen aangifte was van kippen bij de Mestbank voor de aanslagjaren 1998 e.v., dat uit de ministeriële omzendbrief van 19 december 1996 betreffende de toepassing van het meststoffendecreet en haar uitvoeringsbesluiten voortvloeit dat bij het verval van de vergunning rekening moet worden gehouden met overmacht of bedrijfseigen redenen, dat die bedrijfseigen redenen zijn de genoemde procedure voor de Raad van State en de discussie over het feit of de 2.400 varkens vervat zitten in de 3.600 varkens; dat zij besluiten dat, aangezien de vergunning voor de 16.000 legkippen niet vervallen is, hun aanvraag wel degelijk voldoet aan de bepalingen van artikel 33ter, §1, 1°, c), van het meststoffendecreet, dat immers, de vergunde 3.500 varkens en de 16.000 vergunde kippen een hogere mestproductie geven dan de thans gevraagde 3.907 varkens; dat daarnaast zij de stelling blijven toegedaan dat benevens de vergunning voor 3.500 varkens tevens een vergunning voor 2.400 varkens aanwezig is;

3.1.2. Overwegende dat de verwerende partij in de nota uit de aanhef van de bestreden beslissing citeert, waarna zij stil staat bij artikel 28, §1, 3°, van het milieuvergunningsdecreet en artikel 46 van Vlarem I, dat zij verwijst naar het arrest nr. 94.216 van 22 maart 2001 waarin de Raad van State in dat verband overwoog dat de term "in stand houden" van een inrichting in de definitie van artikel 2, 2°, van het milieuvergunningsdecreet in wezen niet verschilt van de andere daarin voorkomende termen zoals "in werking houden" of "gebruiken"; dat zij doet gelden dat rubriek 9.3.1 van de indelingslijst bij Vlarem I in niet mis te verstane bewoordingen de vergunningsplichtige inrichting omschrijft als "kippenstal, (...), waaronder verstaan wordt één of meer gebouwen en/of installaties waarin leghennen en mestkippen gefokt of gehouden worden, (...)" en dat in de kippenstal in casu geen leghennen werden gefokt of gehouden gedurende meer dan twee opeenvolgende jaren; dat zij stelt dat het bestreden besluit op gemotiveerde wijze aangeeft waarom na 1997 gedurende ten minste twee opeenvolgende jaren geen kippen werden gehouden : nl. geen mestbankaangifte voor deze dieren sedert 1997 en het feit dat op 31 augustus 1992 een bouwvergunning werd afgeleverd voor het verbouwen van een kippenstal tot varkensstal; dat, tenslotte, zij opmerkt dat artikel 28, § 1, 3° van het milieuvergunningsdecreet niet in een afwijkingsmogelijkheid voorziet, zodat geen rekening kan gehouden worden met het door verzoekers ingestelde annulatieberoep en dat overigens dit beroep geen bedrijfseigen reden vormt;

3.1.3. Overwegende dat blijkens de aanhef van de bestreden beslissing de essentiële redenen voor het gedeeltelijk weigeren van de vergunning de volgende zijn :

- volgens de mestbankaangifte tot en met het aanslagjaar 1997 (productiejaar 1996), en rekening houdend met de gekende vergunningsbeslissingen, werden er voor het deel van de inrichting op naam van August GOETSCHALCKX 16.000 opfokpoeljen van legkippen aangegeven, doch na 1997 werden er geen legkippen meer gehouden op deze plaats. Op 31 augustus 1992 werd zelfs een bouwvergunning afgeleverd voor het verbouwen van de kippenstal tot varkensstal. Bijgevolg is in toepassing van artikel 28, §1, 3°, van het milieuvergunningsdecreet de vergunning voor de legkippen vervallen. Dit betekent dat de inrichting overeenkomstig de geldende berekeningswijze nog een vergunde mestproductie heeft van 45.500 kg N en 18.655 kg P₂O₅, zijnde de mestproductie van de nog vergunde 3.500 varkens;
- de gevraagde vergunning voor de verdere exploitatie van 3.500 mestvarkens en de verandering door omvorming van de vervallen vergunning voor 16.000

legkippen naar varkens, zodat het totaal komt op 3.907 varkens, zou leiden tot een mestproductie van 56.533 kg N en 29.572 kg P₂O₅, dus een stijging van de mestproductie. Bijgevolg voldoet de aanvraag niet aan de bepalingen van artikel 33ter, §1, 1°, c), van het decreet van 23 januari 1991 betreffende de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen (meststoffendecreet);

Overwegende dat uit artikel 33ter, §1, 1°, c), van het meststoffen-decreet voortvloeit dat geen milieuvergunningen kunnen worden verleend die tot een verhoging van de vergunde mestproductie zouden leiden; dat verzoekers van oordeel zijn dat er in hun geval geen sprake is van een verhoging van de vergunde mestproductie als men rekening houdt met de mestproductie van de 16.000 legkippen, terwijl de verwerende partij doet gelden dat de vergunning voor die 16.000 legkippen vervallen is, zodat er dan ook geen rekening meer kan mee gehouden worden;

Overwegende dat in de aanhef van de bestreden beslissing wordt gesteld dat er tot en met het aanslagjaar 1997 (productiejaar 1996) 16.000 legkippen werden aangegeven bij de Mestbank, maar daarna niet meer, en dat bovendien op 31 augustus 1992 een bouwvergunning werd verleend voor het verbouwen van een kippenstal tot een varkensstal; dat verzoekers deze feitelijke gegevens niet lijken te betwisten, zodat er prima facie kan worden van uitgegaan dat er gedurende verscheidene jaren, en alleszins gedurende twee opeenvolgende jaren, geen 16.000 legkippen werden geëxploiteerd;

Overwegende dat artikel 28, § 1, 3°, van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning bepaalt wat volgt :

"§1. De vergunning vervalt van rechtswege wanneer zij betrekking heeft op een inrichting :

(...)

3° die gedurende twee opeenvolgende jaren niet werd geëxploiteerd.

§ 2. Indien de in § 1 genoemde gevallen slechts betrekking hebben op een gedeelte van de inrichting, vervalt de vergunning slechts voor dat gedeelte";

dat artikel 46, 3°, van Vlarem I een gelijkaardige bepaling omvat; dat die bepalingen op het eerste gezicht zo moeten worden begrepen dat een vergunning geheel of gedeeltelijk vervalt indien een inrichting of een gedeelte ervan gedurende twee opeenvolgende jaren de facto niet werd geëxploiteerd, hetgeen in casu betekent dat er gedurende twee opeenvolgende jaren geen kippen werden gehouden;

Overwegende dat het betoog van verzoekers dat hun vergunning toch niet zou vervallen zijn omdat in de definitie die in artikel 2, 2°, van het milieuvergunningsdecreet wordt gegeven aan "exploiteren" ook het "in stand houden" van een inrichting is opgenomen, hetgeen in casu het geval is, gelet op het annulatieberoep ingesteld tegen het weigeringsbesluit bij de Raad van State en er aldus een "bedrijfseigen reden" was om de kippen niet aan te geven bij de Mestbank die volgens de omzendbrief van 19 december 1996 het verval van de vergunning zou vrijdelen, niet opgaat om volgende redenen :

Wanneer artikel 2, 2°, van het milieuvergunningsdecreet bij de definitie van "exploiteren" ook het "in stand houden" vermeldt, dient prima facie daaronder verstaan de feitelijke instandhouding. Het milieuvergunningsdecreet en zijn uitvoeringsbesluiten beogen in wezen immers de hinder en de risico's van hinderlijke inrichtingen onder controle te houden en te beperken en die hinder vormt een feitelijke aangelegenheid. Het is het feitelijk "in stand houden" dat eventueel hinder kan veroorzaken, niet het juridisch in stand houden. Aldus verschilt prima facie de term "in stand houden" van een inrichting in de definitie van artikel 2, 2°, van het milieuvergunningsdecreet in wezen niet van de andere daarin voorkomende termen zoals "in werking houden" of "gebruiken". Eerstgenoemde term lijkt bedoeld te zijn voor bijvoorbeeld de opslag van bepaalde stoffen, hetgeen mogelijk is zonder dat er van enige werking of gebruik sprake is. Aldus kan prima facie het voeren van een procedure voor de Raad van State bezwaarlijk als een instandhouding van een inrichting zoals bedoeld in het milieuvergunningsdecreet worden aangemerkt.

Het annulatieberoep waarvan in het middel sprake is gericht tegen het besluit van 18 november 1996 houdende de weigering van de vergunning voor de verandering van 16.000 legkippen naar 900 varkens. Uit niets blijkt dat verzoekers in de onmogelijkheid waren om ondertussen de exploitatie van de legkippen verder te zetten. In elk geval valt niet in te zien hoe het ingestelde annulatieberoep dat verhinderde. Daargelaten de vraag of de omzendbrief van 19 december 1996 waarnaar verzoekers verwijzen wel rechtskracht heeft, kan op het eerste gezicht niet worden aangenomen dat het louter instellen van een annulatieberoep tegen een ministerieel besluit dat de omvorming van 16.000 kippen naar 900 varkens weigert, zulks een bedrijfseigen reden vormt die het verval van de vergunning zou vrijdelen. Zelfs in de veronderstelling dat het door verzoekers ingestelde beroep zou uitmonden in een vernietigingsarrest, dan nog zal de overheid die opnieuw uitspraak moet doen rekening houden met de feitelijke en juridische gegevens die zich op dat moment aandienen. Tot die feitelijke gegevens behoort prima facie het verval van de

vergunning voor 16.000 kippen zodat het ingestelde annulatieberoep prima facie niet kan vrijdelen dat de milieuvergunning voor de 16.000 kippen is vervallen;

Overwegende dat prima facie het gevolg van het verval van de vergunning voor de 16.000 kippen lijkt te zijn dat de mestproductie inderdaad stijgt, zodat de aanvraag van verzoekers niet verenigbaar is met artikel 33, § 1, 1°, c, van het meststoffendecreet; dat het eerste middel niet ernstig is;

3.2.1. Overwegende dat verzoekers een tweede middel ontleen "uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel"; dat zij het middel samengevat als volgt toelichten :

Op 28 augustus 2002 dienden verzoekers een gewijzigde vergunningsaanvraag in, naar aanleiding van een overlegvergadering op 19 juni 2002 op de dienst AMINAL te Antwerpen, waarbij in aanwezigheid van de heer GEYS (AMV Antwerpen) en de heer PAULY (VLM Herentals) het dossier werd besproken. Verzoekers waren toen en zijn nu nog steeds van mening dat zij over een vergunning beschikken voor 5.900 varkens, terwijl de afdeling milieuvergunningen en de Vlaamse Landmaatschappij voorhielden dat 3.500 varkens vergund waren, vermits reeds 2.400 varkens vervat waren in het vergunde aantal van 3.500.

In 1978 werd een vergunning voor 2.400 varkens en 16.000 legkippen tot het jaar 2008 vergund op naam van August GOETSCHALCKX. In 1989 werd een vergunning voor 3.500 mestvarkens verleend op naam van Herman VAN THILLO tot het jaar 2002.

Op de voornoemde overlegvergadering stelde de heer GEYS dat hij de legkippen nog steeds als vergund beschouwde, en werd aan verzoekers voorgesteld deze terug op te nemen in de aanvraag, wat zij ook deden : zij wijzigden hun aanvraag naar 3.907 varkens, zijnde het totaal van de 3.500 vergunde varkens en de omvorming van de 16.000 legkippen naar varkens. Bij die wijziging stipuleerden verzoekers uitdrukkelijk slechts bereid te zijn de discussie omtrent de 2.400 varkens op te geven en het lopende dossier bij de Raad van State stop te zetten op voorwaarde dat de omvorming effectief vergund zou worden.

Op 7 november 2002 vergunde de bestendige deputatie de gevraagde omvorming, en in de motivering werd gesteld dat de vergunning voor de 16.000 kippen op papier nog geldig is wanneer hiermede de discussie over de

vergunning voor 2.400 varkens definitief tot het verleden behoort. De bestendige deputatie heeft haar besluit vervolgens ingegeven vanuit de motivering dat op deze wijze klaarheid geschapen wordt in de vergunde toestand en dat dit voorstel een daling inhoudt van het aantal varkens dat effectief wordt gehouden.

De Vlaamse Landmaatschappij stelde beroep in tegen het deputatiebesluit, en de minister verklaarde het beroep gegrond zonder rekening te houden met de geschetste omstandigheden. Nochtans was de minister op de hoogte van het overleg tussen de partijen. Door geen rekening te houden met het totale dossier werd zowel het zorgvuldigheids-, het vertrouwens- als het motiveringsbeginsel miskend;

3.2.2. Overwegende dat in de nota de verwerende partij betoogt dat het beoordelen van een milieuvergunningsaanvraag enkel kan op grond van elementen die verband houden met de hinder of de risico's van de vergunningsplichtige activiteit voor de mens en het leefmilieu, dat in het bestreden besluit wordt geoordeeld dat niet is voldaan aan alle wettelijke voorschriften om een vergunning te verkrijgen, gezien de milieuvergunningsaanvraag van verzoekers een stijging inhoudt van de vergunde mestproductie, hetgeen niet kan overeenkomstig artikel 33ter, §1, 1°, c), van het meststoffendecreet, dat het feit dat een ambtenaar een bepaald pragmatisch voorstel doet om een slepende discussie te beëindigen niet betekent dat de minister geen rekening moet houden met de geldende decretale bepalingen, dat het zorgvuldigheidsbeginsel niet geschonden is nu strikt werd toegezien op de juiste toepassing van de vigerende bepalingen, hetgeen in het bestreden besluit uitvoerig werd gemotiveerd;

3.2.3. Overwegende dat uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat de bestreden beslissing afdoende lijkt te zijn gemotiveerd : de minister kon terecht besluiten tot het verval van de vergunning voor het houden van 16.000 kippen, zodat het inwilligen van de aanvraag zou leiden tot een stijging van de mestproductie, hetgeen onverenigbaar is met artikel 33ter, §1, 1°, c), van het meststoffendecreet; dat prima facie niet blijkt dat de minister op onzorgvuldige wijze tewerk ging en verzuimde om rekening te houden met alle gegevens van het dossier; dat uit de motivering van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de minister wist dat er aanvankelijk een andere vergunningsaanvraag was ingediend, dat er discussie was ontstaan over het vergund aantal varkens en dat er een overlegvergadering heeft plaatsgevonden waarna de exploitant verzocht werd zijn aanvraag te wijzigen, wat de exploitant ook deed; dat de minister zich slechts kon buigen over de aanvraag die

uiteindelijk werd ingediend en die aanleiding gaf tot de thans bestreden beslissing, met name de aanvraag die onder meer inhield dat de vergunning voor de 16.000 kippen zou worden omgevormd naar een vergunning voor varkens; dat, zoals bij de uiteenzetting van het eerste middel is gebleken, de minister op juridisch correcte wijze kon beslissen dat de vergunning voor de 16.000 kippen vervallen was; dat dit standpunt aldus niet lijkt in te druisen tegen het zorgvuldigheidsbeginsel noch tegen het vertrouwensbeginsel, ook al heeft de aanvrager zijn oorspronkelijke aanvraag gewijzigd naar aanleiding van een overlegvergadering die plaatsvond met het bestuur; dat daardoor aan de minister geenszins de mogelijkheid wordt gegeven om tegen de vigerende decretale en reglementaire bepalingen in toch een vergunning te verlenen; dat bovendien op het eerste gezicht op de overlegvergadering van 19 juni 2002 enkel een aanbeveling werd gegeven om een gewijzigd dossier in te dienen, doch geen toezegging werd gedaan dat de vergunningsaanvraag zowel in eerste aanleg als in beroep zou worden ingewilligd;

Overwegende dat het tweede middel niet ernstig is;

Overwegende dat geen ernstige middelen werden aangevoerd, zodat de vordering dient te worden verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zevenentwintig november tweeduizend en drie, door :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.